

Arrest

nr. 206 660 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Op 26 juni 1984 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 22 juni 2007 werd omgezet naar een C-kaart geldig tot 8 juni 2012.
- 1.2. Op 14 augustus 2003 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar met uitstel van drie jaar behalve vier maanden. De verzoekende partij zit opgesloten in de gevangenis van 4 juli 2003 tot 9 september 2003.
- 1.3. De verzoekende partij zit daarna van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 opnieuw opgesloten in de gevangenis.
- 1.4. Op 13 februari 2009 wordt de verzoekende partij afgevoerd van ambtswege uit het Rijksregister.
- 1.5. Op 11 juni 2009 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van veertig maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader.
- 1.6. Op 6 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg.
- 1.7. Op 4 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.8. Op 24 september 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg.
- 1.9. Op 4 november 2014 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis.
- 1.10. Op 18 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.11. Bij arrest nr. 155 100 van 22 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.
- 1.12. Op 16 januari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.13. Op 16 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. ongegrond wordt verklaard.
- 1.14. Op 12 januari 2018 wordt de verzoekende partij gehoord en vult zij hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.
- 1.15. Op 2 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 12.01.2018 in de gevangenis. De betrokkene heeft verklaard vader, moeder, broers en zussen in België te hebben. Het feit dat de vader, moeder, broers en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben.

De betrokkene heeft verklaard niet terug te willen keren naar Marokko, omdat betrokkene reeds sinds 1984 in België is. De betrokkene zegt dat hij niets of niemand in Marokko heeft. Betrokkene ziet zijn toekomst in België en meldt dat hij een 2de kans verdient. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009.

Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen.

In het administratief dossier van betrokkene en uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12.01.2018 zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 24.09.2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft op 06.02.2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de unie ingediend. Op 04.08.2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 24.09.2014 aan betrokkene betekend. Op dezelfde datum heeft betrokken een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie ingediend. Op 18.03.2015 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 26.06.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 22.07.2015 beroep aangetekend bij de RVV tegen de bijlage 20. Dit beroep werd op 22.10.2015 verworpen.

Betrokkene heeft op 16.01.2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 16.02.2018. Deze beslissing is op 20.02.2018 aan betrokken e betekend.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 24.09.2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De betrokkene heeft op 06.02.2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de unie ingediend. Op 04.08.2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 24.09.2014 aan betrokkene betekend. Op dezelfde datum heeft betrokken een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie ingediend. Op 18.03.2015 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 26.06.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 22.07.2015 beroep aangetekend bij de RVV tegen de bijlage 20. Dit beroep werd op 22.10.2015 verworpen. Betrokkene heeft op 16.01.2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 16.02.2018. Deze beslissing is op 20.02.2018 aan betrokkene betekend.

De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet terug te willen keren naar Marokko, omdat betrokkene reeds sinds 1984 in België is. De betrokkene zegt dat hij niets of niemand in Marokko heeft.

Betrokkene ziet zijn toekomst in België en meldt dat hij een 2de kans verdient. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009. Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt.

Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in-en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen.

In het administratief dossier van betrokkene en uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12.01.2018 zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 24.09.2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De betrokkene heeft op 06.02.2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de unie ingediend. Op 04.08.2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 24.09.2014 aan betrokkene betekend. Op dezelfde datum heeft betrokkene een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie ingediend. Op 18.03.2015 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 26.06.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 22.07.2015 beroep aangetekend bij de RVV tegen de bijlage 20. Dit beroep werd op 22.10.2015 verworpen. Betrokkene heeft op 16.01.2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 16.02.2018. Deze beslissing is op 20.02.2018 aan betrokkene betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst

Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.16. Op 2 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Ter terechtzitting werd de verzoekende partij geconfronteerd met het gebrek aan rechtsmacht van de Raad dienaangaande, zoals opgeworpen in de nota met opmerkingen. De verzoekende geeft hieromtrent geen opmerkingen.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit voornoemde bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de

tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

De Raad merkt op dat er bijgevolg een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.2. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies)

De eerste bestreden beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

3.2.2.3. Aangaande de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

In dit verband dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RVV dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat zij in het gesloten centrum verblijft, en het dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed wordt.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij gevraagd de uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft het bestreden inreisverbod te verduidelijken. De verzoekende partij stelt dat beide beslissingen samenhangend zijn en dat er mogelijk een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) is.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “*verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering*” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op het urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de eerste bestreden akte (de bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden. Bovendien, zoals verder zal blijken, wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel, verworpen. De vraag stelt zich dan ook niet meer of het inreisverbod, als *accessorium* van het bestreden bevel moet worden geschorst.

Voorts merkt de Raad op dat in het verzoekschrift geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgeworpen. De verzoekende partij licht niet toe op welke wijze de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel in het licht van artikel 8 van het EVRM dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Met het vaag betoog ter terechtzitting dat er mogelijk een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM is brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst.

Tegen voormelde beslissing kan de verzoekende partij een gewoon annulatieberoep indienen waarbij de advocaat de verzoekende partij kan vertegenwoordigen tijdens de procedure ook al zou ze inmiddels gedwongen teruggekeerd zijn naar haar land van herkomst.

De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook enkel vast voor wat betreft de vordering in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden akte, en wordt afgewezen voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Dienvolgens moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen in zoverre ze is gericht tegen de bijlage 13*sexies*, nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook van de materiële motiveringsplicht.

3.3.1.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.1.2. De verzoekende partij betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing niet gedragen worden door de feitelijke elementen van het dossier. Zij wijst erop dat zij zich in 2009 nooit schuldig heeft gemaakt aan nieuwe feiten van drugshandel, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij immers voor de eerste keer veroordeeld werd in 2003, dat het een straf met uitstel betrof, behalve 4 maanden, dat zij op dat ogenblik zeer jong was, dat zij een tweede maal veroordeeld werd op 21 maart 2008 voor feiten die betrekking hebben op de periode van 1 november 2005 tot 28 november 2006, dat deze veroordeling bevestigd werd in beroep op 11 juni 2009, dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat zij zich aldus in 2009 opnieuw zou schuldig gemaakt hebben aan feiten van drugshandel. Zij vervolgt dat haar verblijf in de gevangenis van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 de voorlopige hechtenis betreft voor de feiten waarvoor zij in maart 2008 in eerste aanleg werd veroordeeld, dat deze voorhechtenis haar wel degelijk op andere gedachten heeft gebracht en zij wel degelijk lering heeft getrokken uit haar verblijf in de gevangenis, aangezien zij nadien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd. Zij wijst erop dat zij na drie en een halve maand voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid werd gesteld, dat deze de kans op recidive op dat ogenblik dus niet zo groot inschatte. Zij betoogt dat zij sindsdien ook niet meer in aanraking is geweest met justitie of politie, dat zij zich dus slechts tweemaal schuldig heeft gemaakt aan drugshandel en dit in de periode voor 2003 en in de periode november 2005 tot november 2006, dat de verwerende partij dan ook in de beslissing onterecht stelt dat zij in 2009 opnieuw zou zijn gerecidiveerd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat nergens uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zich in 2009 schuldig heeft gemaakt aan nieuwe feiten van drugshandel, zodat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Waar zij stelt dat de voorhechtenis van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 haar wel degelijk op andere

gedachten heeft gebracht en zij wel degelijk lering heeft getrokken uit haar verblijf in de gevangenis, aangezien zij nadien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, oefent zij kritiek uit op volgend motief *“Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten.”*. Echter stelt de Raad vast dat de verwijzing naar de periode van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 een materiële vergissing betreft, zoals duidelijk blijkt uit de zin voorafgaand en de zin volgend op deze zin. Voorafgaand wordt immers gesteld dat de verzoekende partij geen lering trok uit haar gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken was bij drugshandel en vervolgens wordt gesteld dat de verzoekende partij geen enkele lering trok uit haar eerste veroordeling en uit haar verblijf in de gevangenis, maar recidiveerde waardoor zij in 2009 veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Uit deze zinnen blijkt dus dat de verwerende partij doelt op het feit dat de verzoekende partij geen lering heeft getrokken uit haar eerste veroordeling naar aanleiding van haar gedrag in 2003, met name betrokkenheid bij drugshandel, en het daaropvolgend verblijf in de gevangenis. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor de feiten waarvoor zij veroordeeld werd in 2003, in de gevangenis opgesloten werd van 4 juli 2003 tot 9 september 2003. De verwerende partij kon op goede gronden vaststellen dat de verzoekende partij geen enkele lering heeft getrokken uit haar eerste veroordeling en haar verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van veertig maanden. De verzoekende partij kan niet dienstig aanvoeren dat de veroordeling en gevangenisstraf haar wel op andere gedachten bracht en zij wel degelijk lering heeft getrokken uit haar verblijf in de gevangenis en geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, daar zij na haar eerste veroordeling voor betrokkenheid bij drugshandel in 2003, zoals zij zelf erkent, tussen november 2005 en november 2006 zich opnieuw schuldig maakt aan drugshandel. In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat zij bij haar eerste veroordeling in 2003 nog zeer jong was – waarbij overigens dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet verder verduidelijkt op welke wijze dit feit afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing – kan zij niet gevolgd worden, daar de verzoekende partij in 2003 reeds de leeftijd had bereikt van 26 jaar.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij na drie en een halve maand voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid werd gesteld, dat deze de kans op recidive op dat ogenblik dus niet zo groot inschatte, dat zij sindsdien ook niet meer in aanraking is geweest met justitie of politie, dat zij zich dus slechts tweemaal schuldig heeft gemaakt aan drugshandel en dit in de periode voor 2003 en in de periode november 2005 tot november 2006, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat zij zich tweemaal schuldig maakte aan drugshandel, zodat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn of niet gedragen worden door de feitelijke elementen uit het administratief dossier. In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te duiden dat zij geen gevaar is voor de openbare orde daar zij na drie en een halve maand voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid werd gesteld, dat deze de kans op recidive op dat ogenblik dus niet zo groot inschatte, dat zij sindsdien ook niet meer in aanraking is geweest met justitie of politie, gaat zij er volledig aan voorbij dat zij op 11 juni 2009 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van veertig maanden. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat de raadkamer de kans op recidive niet zo groot inschatte. Zij legt ter ondersteuning van haar stelling geen enkel stuk voor. Waar zij erop wijst dat zij sindsdien ook niet meer in aanraking is geweest met justitie noch politie, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij sinds november 2014 in de gevangenis verblijft. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat het niet in aanraking komen met justitie of politie een aanwijzing is dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde vormt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing niet gedragen worden door de feitelijke elementen van het dossier.

3.3.1.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt voorts onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen

van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.3.1.4. In het bestreden bevel wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 12.01.2018 in de gevangenis. De betrokkene heeft verklaard vader, moeder, broers en zussen in België te hebben. Het feit dat de vader, moeder, broers en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben.

De betrokkene heeft verklaard niet terug te willen keren naar Marokko, omdat betrokkene reeds sinds 1984 in België is. De betrokkene zegt dat hij niets of niemand in Marokko heeft. Betrokkene ziet zijn toekomst in België en meldt dat hij een 2de kans verdient. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009.

Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht

betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, blijkt uit het bestreden bevel zeer duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name haar gezinsleven. Het bestreden bevel verwijst naar het gehoor van 12 januari 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij werd gehoord over haar gezins- en familieleden, medische situatie en redenen die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. Verder blijkt uit het bestreden bevel dat er een afweging wordt gemaakt omtrent de elementen die in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorliggen in het geval van de verzoekende partij.

3.3.1.5. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij in het bevel noch ontkent, noch bevestigt dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Zij herhaalt de motieven hieromtrent en stelt dat de verwerende partij wijst op het arrest Samsonnikov v. Estonia, doch het arrest niet toepast op haar situatie, dat zij enkel stelt dat de verzoekende partij geen medische problemen heeft doch niet nagaat of de verzoekende partij nu al dan niet behoort tot het kerngezin van haar ouders, broers en zussen en zo nee, of zij tot hen heden in een afhankelijkheidsrelatie staat. Zij verduidelijkt dat zij nochtans sinds haar zevende levensjaar in België is, dat zij nu 41 jaar is, dat haar volledige familie, broers en zussen en ouders in België wonen en allen de Belgische nationaliteit hebben, dat zij zelfs in aanmerking zou komen voor de Belgische nationaliteit moest zij geen strafrechtelijk verleden hebben, dat zij sinds januari 2014 in de gevangenis verblijft en dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel haar ouders als andere familieleden haar regelmatig komen bezoeken, dat zij in de afgelopen 41 jaar slechts tweemaal terug is gekeerd naar Marokko.

Betreffende het door de verzoekende partij tijdens het gehoor aangegeven gezinsleven met haar vader, moeder, broers en zussen, motiveert de verwerende partij dat erkend kan worden dat deze familie in België verblijft doch dat dit familieleden niet kan weerhouden worden in het licht van artikel 8, eerste lid van het EVRM daar enerzijds de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden en daar anderzijds het EVRM het gezinsleven beperkt tot het kerngezin en nagaat of er voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld, dat het EHRM op algemene wijze bevestigde dat het begrip ‘gezinsleven’ geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden, waarbij zij benadrukt dat de verzoekende partij verklaart geen medische problemen te hebben. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de rechtspraak van het EHRM waarnaar de verwerende partij verwijst niet toegepast wordt op haar situatie, noch dat de verwerende partij in het bevel noch ontkent, noch bevestigt dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Immers wijst de verwerende partij erop dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zich beperkt tot het kerngezin en dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip ‘gezinsleven’ geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden, waarbij zij wijst op het feit dat de verzoekende partij verklaarde ouders, broers en zussen in België te hebben en verklaarde geen medische problemen te hebben. Er werd aldus wel degelijk uitgegaan van de situatie van de verzoekende partij. Uit voormelde motieven blijkt dan ook dat

gelet op het feit dat de verzoekende partij zich enkel beriep op het gezinsleven met haar ouders, broers en zussen in België en het feit dat de verzoekende verklaarde geen medische problemen te hebben, de rechtspraak van *Samsonnikov v. Estonia* moet toegepast worden waarbij het 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet hebben aangetoond afhankelijk te zijn van hun familieleden. Hieruit blijkt wel degelijk dat de verwerende partij meent dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, niet is aangetoond. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij onterecht heeft gewezen op het feit dat haar familieleden volwassenen zijn die niet tot het kerngezin behoren, noch toont zij aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond afhankelijk te zijn van haar familieleden waarbij zij wees op het feit dat de verzoekende partij verklaarde geen medische problemen te hebben. De verzoekende partij toont geenszins aan dat er relevante elementen van afhankelijkheid zijn waar de verwerende partij in haar beoordeling van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onterecht geen rekening heeft mee gehouden. Met het wijzen op dat het feit zij sinds haar zevende levensjaar in België is, dat zij nu 41 jaar is, dat haar volledige familie, broers en zussen en ouders in België wonen en allen de Belgische nationaliteit hebben, dat zij zelfs in aanmerking zou komen voor de Belgische nationaliteit moest zij geen strafrechtelijk verleden hebben, dat zij sinds januari 2014 in de gevangenis verblijft en dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel haar ouders als andere familieleden haar regelmatig komen bezoeken, dat zij in de afgelopen 41 jaar slechts tweemaal terug is gekeerd naar Marokko, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij afhankelijk is van haar familieleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34). De verzoekende partij toont geen dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te vinden.

3.3.1.6. In zoverre de verzoekende partij met de verwijzing naar haar langdurig verblijf in België en naar haar familiebanden in België doelt op het bestaan van een privéleven in België, wijst de Raad op wat volgt.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De verwerende partij motiveert hieromtrent dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

In zoverre de familiebanden van de verzoekende partij niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk, *quod in casu*, deze familiebanden echter wel onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, *Znamenskaya v. Rusland*, par. 27). De Raad stelt vast dat de familiebanden van verzoekende partij door de verwerende partij als zodanig in aanmerking worden genomen en dat de verwerende partij dienaangaande een belangenafweging maakt waarbij zij stelt: *"Het feit dat de vader, moeder, broers en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."*

Voorts wordt betreffende het privéleven van de verzoekende partij bestaande uit de opgebouwde banden die voortvloeien uit haar langdurig verblijf in België en uit haar familiebanden in België, gemotiveerd wat volgt:

"Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht

betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recideerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen.”

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog meent dat er een belangenafweging diende gemaakt te worden tussen de bijzondere omstandigheden in het licht van haar privéleven en het algemeen belang van de staat, wijst de Raad er op dat uit het bestreden bevel aldus wel degelijk een dergelijke belangenafweging blijkt.

De verzoekende partij betoogt dat rekening diende gehouden te worden – waarbij aldus abstractie wordt gemaakt in deze bespreking van de elementen die specifiek betrekking hebben op het gezinsleven daar de verwerende partij hieromtrent geen belangenafweging diende te maken bij het gebrek aan het aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven alsook van het element van het hoger belang van het kind nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij minderjarig is of minderjarige kinderen heeft – met de omvang van de banden in de staat en de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Zij meent dat deze fair-balance toets niet werd uitgevoerd door de verwerende partij. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concreet duidt welke onoverkomelijke hinderpalen er voor haar bestaan die verhinderen dat zij haar privéleven elders normaal en effectief uitbouwt of verderzet. Voor zover de verzoekende partij duidt op het feit dat haar familie haar regelmatig komt bezoeken in de gevangenis, toont zij niet concreet aan waarom dit zou verhinderen dat zij elders haar privéleven uitbouwt of verderzet. Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk de mogelijkheid tot het uitbouwen van een privéleven in het herkomstland en de banden met haar herkomstland heeft betrokken in de belangenafweging en hierover heeft geoordeeld dat de verzoekende partij altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat haar beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zij momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier jarenlang verblijven, dat er dus mag vanuit gegaan worden dat er nog steeds enige banden zijn met Marokko, dat bovendien het administratief dossier een paspoort bevat van de verzoekende partij dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010, dat er dus minstens in die periode nog steeds banden bestonden tussen de verzoekende partij en haar land van herkomst, hoewel zij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Met het enkel erop wijzen dat zij slechts tweemaal terugkeerde naar Marokko, toont zij niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er dus minstens in die periode nog steeds banden bestonden tussen de verzoekende partij en haar land van herkomst.

Waar de verzoekende partij verder betoogt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven evenredig moet zijn met het nagestreefde doel, namelijk de handhaving van de openbare orde en dat rekening dient gehouden te worden met een aantal criteria waaronder – opnieuw abstractie makend van de elementen die specifiek betrekking hebben op het gezinsleven daar de verwerende partij hieromtrent geen belangenafweging diende te maken bij het gebrek aan het aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven – de aard en de ernst van het misdrijf, de duur van het verblijf in het land, de tijd verlopen sinds het misdrijf gepleegd is en haar gedrag, de nationaliteiten van de betrokken personen en haar familiesituatie en de duurzaamheid van de sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de

bestreden beslissing duidelijk blijkt de verwerende partij met al deze elementen rekening heeft gehouden. Betreffende de aard en de ernst van het misdrijf werd gewezen op het feit dat het drugshandel betrof waarvoor zij twee veroordelingen opliep waarvan de laatste een veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van veertig maanden betreft. Ook de duur van het verblijf in België wordt betrokken in de belangenafweging waarbij wordt gesteld dat het langdurig verblijf in België van de verzoekende partij sinds 1984 niet wordt betwist, doch wordt geoordeeld gelet op alle weergegeven motieven dat de opgebouwde banden met België niet opwegen tegen het ernstig gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Eveneens wordt rekening gehouden met de tijd verlopen sinds het misdrijf en het gedrag, waarbij er wordt op gewezen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde haar belangen heeft geschaad, dat zij koos voor drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 betrokken was bij drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar eerste veroordeling en haar verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Ook wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij steeds de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en met het feit dat haar ouders geboren en getogen zijn in Marokko niettegenstaande zij heden de Belgische nationaliteit verworven hebben. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ook duidelijk dat rekening gehouden werd met de familiale situatie van de verzoekende partij en niet wordt betwist dat haar familie langdurig op het Belgische grondgebied verblijft en de Belgische nationaliteit heeft verworven en wordt ook de duurzaamheid van de sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming in de afweging betrokken waar, betreffende de banden met België erop gewezen wordt dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en betreffende de banden met het land van bestemming geoordeeld wordt dat de verzoekende partij altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat haar beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zij momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier jarenlang verblijven, dat er dus mag vanuit gegaan worden dat er nog steeds enige banden zijn met Marokko, dat bovendien het administratief dossier een paspoort bevat van de verzoekende partij dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010, dat er dus minstens in die periode nog steeds banden bestonden tussen de verzoekende partij en haar land van herkomst, hoewel zij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. De verzoekende partij toont door het enkel wijzen op de criteria – waar aldus terdege rekening mee werd gehouden – niet aan dat de in de eerste bestreden beslissing gemaakte belangenafweging onevenredig is.

Zij meent echter dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd dateren van zeer lang geleden en dat zij sindsdien geen nieuwe feiten heeft gepleegd. Zoals gesteld blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de tijd die verlopen is sinds het misdrijf en het gedrag van de verzoekende partij, waarbij er wordt op gewezen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde haar belangen heeft geschaad, dat zij koos voor drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 betrokken was bij drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar eerste veroordeling en haar verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Met het enkel wijzen op het feit dat de strafbare feiten zeer lang geleden zijn en dat zij sindsdien geen nieuwe feiten pleegde toont zij geenszins aan – te meer gelet op het herhaaldelijk karakter van de feiten en het feit dat de verzoekende partij uit haar veroordeling en gevangenschap geen lering trok – dat de verwerende partij ten onrechte het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde van het land heeft laten doorwegen op de door haar in België opgebouwde banden. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij vanaf november 2014 in de gevangenis verbleef, waardoor zij zich in de onmogelijkheid bevond om nieuwe strafbare feiten te plegen in België. Het lange tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf wijst *in casu* aldus niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, op een persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat niet langer, niettegenstaande haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag met betrekking tot ernstige feiten gerelateerd aan drugshandel, een gevaar vormt voor de openbare orde.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat zij getracht heeft haar verblijf te regulariseren, dat zij haar verblijfsvergunning heeft verloren ingevolge een ambtelijke schrapping doch niet omwille van strafbare feiten die zij in het verleden had gepleegd, dat zij in het bezit was van een geldig verblijfsdocument tot juni 2012, dat zij echter niet tijdig de verlenging aanvraagde, dat in de periode tussen de laatste veroordeling in juni 2009 en juni 2012 op geen enkel ogenblik werd beslist om haar verblijf te beëindigen omwille van de door haar opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en

reële gevaar dat zij op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid, in rekening diende te worden genomen in de belangenafweging. Immers de enkele poging om het verblijf te regulariseren toont geenszins aan dat de verzoekende partij dusdanige banden heeft met België dat deze opwegen tegen de bescherming van de openbare orde. Bovendien wijst de Raad erop dat nergens uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat aan het privéleven van de verzoekende partij een minder gewicht werd toegekend doordat zij illegaal in het Rijk verbleef op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Integendeel wordt expliciet gemotiveerd dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij een lang verblijf in België kent alsook dat het de persoonlijke keuze van de verzoekende partij is geweest om haar mogelijkheden in België, die zij had door haar legaal verblijf hier, niet te benutten, dat zij koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die zij had om hier haar leven op een normale wijze uit te bouwen. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij afgevoerd werd van ambtswege uit het Rijksregister op 13 februari 2009 en de verzoekende partij tijdens de periode dat haar verblijfskaart nog geldig was geen herinschrijving heeft bekommen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat met het feit dat in de periode tussen de laatste veroordeling in juni 2009 en juni 2012 op geen enkel ogenblik werd beslist om haar verblijf te beëindigen omwille van de door haar opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en reële gevaar dat zij op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid, - gelet op de ambtshalve afvoering in februari 2009 en het niet bekommen van een herinschrijving – rekening diende te worden gehouden.

Betreffende het werken van de verzoekende partij in 2009, de kennis van het Nederlands en het schoollopen in België, stelt de Raad vast dat deze elementen de sociale banden in België betreffen. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de verzoekende partij een privéleven heeft in België. Er wordt immers melding gemaakt van het lange legale verblijf in België alsook van de in België opgebouwde banden. Aldus heeft de verwerende partij wel degelijk de door de verzoekende partij vermelde sociale banden met België in rekening genomen. Voorts wordt wel degelijk aangegeven waarom de inmenging in het privéleven gerechtvaardigd is waarbij de verwerende partij er enerzijds op wijst dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en anderzijds dat het de verzoekende partij zelf is die haar belangen heeft geschaad door haar persoonlijk gedrag en door feiten van openbare orde, dat zij zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin zij zich nu bevindt. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de opgebouwde banden met België niet doorwegen op het ernstig gevaar dat zij door haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde, dat het de persoonlijke keuze is geweest van de verzoekende partij om haar mogelijkheden in België, die zij had door haar legaal verblijf hier, niet te benutten, dat zij koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die zij had om haar leven hier op een normale wijze uit te bouwen. Door het enkel wijzen op een tijdelijk werken in 2009, de kennis van het Nederlands en het schoollopen in België, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk is.

Ten slotte herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij steeds de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en met het feit dat haar ouders geboren en getogen zijn in Marokko niettegenstaande zij heden de Belgische nationaliteit verworven hebben. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemaakte belangenafweging in de eerste bestreden beslissing – waar aldus wel degelijk rekening werd gehouden met de Belgische nationaliteit van haar familie – foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

In het licht van het voorgaande, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken, op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat het bestreden bevel steunt op een onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

3.3.1.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond, noch blijkt *prima facie* dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd miskend. Evenmin wordt op het eerste zicht een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/14 en artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terughrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terughrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

3.3.2.2. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen steunt op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en op twee elementen die elk afzonderlijk het gebrek aan termijn kunnen schragen, met name het bestaan van een risico op onderduiken en het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij verwees naar het feit dat er een risico bestaat op onderduiken, is, nu deze gericht is tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief betreffende het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde volstaat om de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te schragen.

3.3.2.3. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onterecht stelt dat zij nog steeds een gevaar is voor de Belgische openbare orde, doch het actuele karakter van dit gevaar niet toelicht. De verzoekende partij benadrukt dat de strafbare feiten waarvoor zij werd veroordeeld dateren van meer dan 15 respectievelijk 13 jaar geleden.

3.3.2.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde acht. Zij motiveert “□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Waar de verzoekende partij betoogt dat het actueel karakter niet wordt toegelicht, gaat zij vooreerst voorbij aan het feit dat de verwerende partij in de opgegeven motieven de herhaling benadrukt van de inbreuken op de wetgeving inzake drugs alsook aan het feit dat de verwerende partij wijst op het ernst van deze feiten. Voorts blijkt uit de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd dateren van 2003 en van enkele jaren daarna. Hoewel deze motieven niet worden herhaald bij het bepalen van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, kan de verzoekende partij aldus op het eerste gezicht bezwaarlijk doen uitschijnen dat zij

geen kennis heeft van of dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft over het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde. In het bestreden bevel wordt er immers op gewezen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde haar belangen heeft geschaad, dat zij koos voor drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 betrokken was bij drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar eerste veroordeling en haar verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Met het enkel wijzen op het feit dat de strafbare feiten zeer lang geleden zijn toont de verzoekende partij geenszins aan – te meer gelet op het herhaaldelijk karakter van de feiten, de ernst van de feiten en het feit dat de verzoekende partij uit haar veroordeling en gevangenschap geen lering trok – dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat zij een gevaar is voor de openbare orde. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij vanaf november 2014 in de gevangenis verbleef, waardoor zij zich in de onmogelijkheid bevond om nieuwe strafbare feiten te plegen in België. Het lange tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf wijst *in casu* aldus niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, op een persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat niet langer, niettegenstaande haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag met betrekking tot ernstige feiten gerelateerd aan drugshandel, een gevaar vormt voor de openbare orde.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen wordt op het eerste zicht dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER